

Δίγα λόγια για την κατάληψη στο Μπίνειο

Το 2006 ένα σύνολο ατόμων με ποικίλες πολιτικές καταγωγές ή και χωρίς προηγούμενες καταγωγές, αποφασίζει από κοινού να καταλάβει **τα κτήρια στην αυλή του Μπινείου**. Δεν ήταν ούτε η πρώτη απόπειρα κατάληψης που συνέβη στην πόλη της Μυτιλήνης και είμαστε σίγουροι ότι δεν θα είναι ούτε η τελευταία. Στο πρώτο κείμενο που είχε γραφτεί από τους τότε καταληψίες: «... Θέλουμε να επανοικειοποιηθούμε το χώρο που μας στέρξαν. Ένα χώρο που θα τον διαχειριζόμαστε εμείς. (...) Γι' αυτό σήμερα Πέμπτη 23 του Μάρτη κάνουμε κατάληψη στους πίσω χώρους του Μπινείου και δημιουργούμε έναν αυτοδιαχειριζόμενο και αυτοοργανωμένο χώρο». Στα χρόνια που έχουν περάσει από τότε τα παραπάνω λόγια παραμένουν κοινή σταθερά, χωρίς να σημαίνει ότι δεν έχουμε συναντήσει εμπόδια στην πραγμάτωσή τους.

Η κατάληψη ως πρακτική

Οι καταλήψεις ως πρακτική, αποτελούν κομμάτι της έκφρασης του ανταγωνιστικού κινήματος. Οι εργάτες και εργάτριες έχουν καταλάβει και καταλαμβάνουν τα μέσα παραγωγής και τους χώρους εργασίας τους ως μέσο ταξικών διεκδικήσεων.

Οι φοιτητές και φοιτήτριες (και όχι μόνο αυτοί) καταλαμβάνουν πανεπιστημιακούς χώρους προκειμένου να πιέσουν και να διατρανώσουν τα αιτήματά τους. Κόσμος που αποζητά στο παρόν τη συλλογικοποίηση των ζωνών του και ορθώνει αντιστάσεις καταλαμβάνει δημόσιους χώρους, υπουργεία, δημαρχεία...

Παράλληλα, άδεια σπίτια καταλαμβάνονται ως έμπρακτη αμφισβήτηση στον εκβιασμό της ιδιοκτησίας με στόχο

την κάλυψη της στεγαστικής ανάγκης. Πολιτικές ομάδες καταλαμβάνουν χώρους δημιουργώντας σημεία αναφοράς και αγώνα σε διάφορα μέρη

τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και σε ολόκληρο τον κόσμο. Σημείο αυτού του νήματος της ιστορίας των καταλήψεων θέλουμε να αποτελεί και η κατάληψη στο Μπίνειο.

Η κατάληψη ως εργαλείο

Σίγουρα η κατάληψη δεν αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά ακόμα ένα εργαλείο στα χέρια όσων την επιλέγουν, άρα και στα δικά μας χέρια. Κοινή συνιστώσα των καταλήψεων είναι η έμπρακτη αντίσταση στην κυρίαρχη λογική της ιδιοκτησίας και όλων των σχέσεων που αυτή συνεπάγεται και διαιωνίζει, πόσο μάλλον σε καιρούς κρίσης, όπου τα μεροκάματα και οι μισθοί (όταν έχουμε) δεν επαρκούν καλά-καλά για την επιβίωσή μας.

Η κατάληψη και τα «αιτήματά της»

Δεν έχουμε κάποιο πρόσκαιρο αίτημα που η άμεση υλοποίησή του θα μας έκανε να εγκαταλείψουμε τον χώρο. Μια κοινωνία που δεν θα βασίζεται στην εκμετάλλευση μάλλον δεν θα έχει ανάγκη από τέτοιους χώρους αντίστασης, αλλά σίγουρα θα στηρίζεται σε τέτοιες μορφές δράσης. Επιζητούμε στο εδώ και στο τώρα την αδιαμεσολάβητη επικοινωνία, επιδιώκουμε να δημιουργούμε αναχώματα στην κυρίαρχη προπαγάνδα, να αντιστεκόμαστε και να επιτιθόμαστε στην εξάπλωση της καπιταλιστικής πθικής, να δημιουργούμε κίνηση έναντι της νεκρικής ακαμψίας που επιβάλλεται, να δημιουργούμε σταθερά σημεία αναφοράς στην πόλη στην οποία ζούμε, να κρατάμε ζωντανό ένα χώρο που θα μπορεί να λειτουργεί ως σημείο συνάντησης και αλληλομοιράσματος των ανησυχιών, ένα ορμητήριο κοινωνικών αγώνων, έναν ανοικτό κοινωνικό χώρο.

Η λειτουργία της κατάληψης

Χωρίς ιεραρχία, χωρίς αρχηγούς και ακόλουθους, χωρίς ανώτερους και κατώτερους, χωρίς «αυθεντίες». Οι διάφορες ιδέες μας, επιδιώκουμε να αποκτούν υλική υπόσταση μακριά από τη λογική της ανάθεσης, διότι δεν πιστεύουμε πως υπάρχουν λιγότερο ή περισσότερο ικανοί.

Αυτοοργανωμένα, οι ανάγκες μας, οι δράσεις μας και οι επιθυμίες μας αποφασίζονται συλλογικά και στηρίζονται στις δικές μας ικανότητες. Οι κομματικές λογικές μας βρίσκουν αντίθετους καθώς προϋποθέτουν ιεραρχία και συγκεντρωτισμό.

Αντιστεκόμαστε στην εμπορευματοποίηση καθώς απέναντι στο κέρδος που είναι η κινητήρια δύναμη του καπιταλισμού, προτάσσουμε την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια.

Πολεμώντας μέσα στην κατάληψη αλλά και παντού **σεξιστικές, εθνικιστικές και ρατσιστικές αντιλήψεις**, αντιμετωπίζοντάς τες ως κυρίαρχες ιδεολογίες του συστήματος, που αποσκοπούν στο μεταξύ μας **διαχωρισμό** ώστε να παραμένουμε αδύναμοι και αδύναμες απέναντι στην κυριαρχία.

Από τη θεωρία στην πράξη

Συζητάμε και αποφασίζουμε στη βάση της ισότιμης συμμετοχής όλων και με άξονα τον αλληλοσεβασμό. Προσπαθούμε να κατανοήσουμε τις ιδέες και τα λεγόμενα των συνομιλητών μας και όχι να σαμποτάρουμε προτάσεις που δεν μας αρέσουν. **Επιδιώκουμε την από κοινού συνδιαμόρφωση** του συνόλου των απόψεων, στο μέτρο πάντα του εφικτού, και όχι την (εγωιστική) επιβολή της ατομικής μας άποψης. Παρόλα αυτά κανείς δεν υποχρεώνεται να κάνει κάτι που δεν θέλει ή διαφωνεί.

Δημιουργούμε και συμμετέχουμε σε ομάδες, πρωτοβουλίες, συνελεύσεις. Λόγω της διαφορετικότητας του κόσμου που δρα στην κατάληψη έχουν δημιουργηθεί και δημιουργούνται ανα καιρούς διάφορες πρωτοβουλίες, πολιτικές ομάδες και συνελεύσεις προσπαθώντας να προλαβαίνουμε την επικαιρότητα αλλά και να αναδεικνύουμε τα θέματα που μας αφορούν και θέλουμε να επικοινωνήσουμε.

Οργανώνουμε δράσεις, κουβέντες εκδηλώσεις. Κάθε τι που λαμβάνει χώρα από την κατάληψη ή/και από πρωτοβουλίες σε αυτήν (εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές, μικροφωνικές παρεμβάσεις και διάφορες άλλες

δράσεις) ξεκινάει από εμάς – εκφράζει τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας – ορίζεται από εμάς, χωρίς την μεσολάβηση ή τη «βοήθεια» θεσμικών φορέων (δήμος, κόμματα, μκο) και χωρίς το νταβατζηλικί της «χορηγίας» από μικρά και μεγάλα αφεντικά-επιχειρηματίες.

Στα χρόνια λειτουργίας της κατάληψης έχουν πραγματοποιηθεί με τα χαρακτηριστικά που περιγράψαμε **πλήθος μαθημάτων χωρίς αντίτιμο** (ελληνικά/αγγλικά σε μετανάστες, τούρκικα, φαρσί, ελεύθερου σχεδίου, νοηματικής γλώσσας κ.α.), **ενισχυτική διδασκαλία** για μαθητές που δεν έχουν οικονομική άνεση, **δεκάδες κινηματογραφικές προβολές, αφιερώματα, βιβλιοπαρουσιάσεις, μουσικές συναυλίες** και άλλες κοινωνικο-πολιτικές εκδηλώσεις. Άλλοτε σε σταθερή βάση κι άλλοτε περιοδικά λειτουργεί **δανειστική βιβλιοθήκη, κήπος** με τοπικές παραδοσιακές ποικιλίες, **συλλογική κουζίνα, αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο και χαριστικό παζάρι.**

Η διαχειριστική συνέλευση

Κεντρικό σημείο συνάντησης και οργάνωσης των επιμέρους δράσεων αποτελεί η διαχειριστική συνέλευση, όπου τα διάφορα άτομα, ομάδες, πρωτοβουλίες συναντιούνται με σκοπό την από κοινού διαχείριση του χώρου. Επιδιώκουμε συλλογικά την ομοφωνία, χωρίς όμως να δρούμε αποτρεπτικά (ίσα-ίσα ενθαρρύνουμε) σε πρωτοβουλίες και εγχειρήματα που προέρχονται από άτομα ή ομάδες που δεν βρίσκουν απόλυτα σύμφωνο το σύνολο της συνέλευσης. Η διαδικασία της ψηφοφορίας μας βρίσκει αντίθετους, όχι μόνο επειδή τη θεωρούμε ένα μέσο επιβολής μιας «κυρίαρχης» άποψης πάνω στη μειοψηφούσα πλευρά, αλλά και γιατί συνειδητά παρακάμπτει την ουσιαστική συζήτηση που θα οδηγούσε στη ζύμωση των υποκειμένων.

Εν τέλει

Δεν ισχυριζόμαστε ότι όλα λειτουργούν χωρίς προβλήματα. Το αντίθετο. Θεωρούμε ότι δεν έχουμε βρει το ιδανικό μοντέλο λειτουργίας του εγχειρήματος της κατάληψης, δεν ξέρουμε καν αν υπάρχει κάτι τέτοιο. Πώς θα μπορούσε να είναι και διαφορετικά; **Στην προσπάθεια διαμόρφωσης αξιοπρεπών σχέσεων ερχόμαστε αντιμέτωποι με το ξεπέραςμα του ατομικού για την επίτευξη του συλλογικού.** Από τη στιγμή της γέννησής μας γαλακτιστήκαμε σε ένα περιβάλλον που κυριαρχεί η εξουσία και η εκμετάλλευση. Η αποτίναξη των καπιταλιστικών αξιών είναι δρόμος μακρύς, τόσο ατομικά όσο και συλλογικά.

Σε πείσμα του καιρού μας, εμείς παραμένουμε εδώ, αναστοχαζόμενοι συλλογικά τα λάθη και τις παραλείψεις μας, μετρώντας και αξιολογώντας τις απουσίες και χαμογελώντας ταυτόχρονα για τις νέες παρουσίες. **Παράλληλα, συνεχίζουμε να επιμένουμε, να προσπαθούμε να συστηθούμε πολιτικά, να θέλουμε να μοιραστούμε κοινωνικά τις επιλογές μας και να μην βασιζόμαστε πουθενά αλλού πέραν της συλλογικής μας δύναμης για δημιουργία αναχωμάτων σε ό,τι μας κλέβει τη ζωή.**

η διαχειριστική συνέλευση
Νοέμβρης 2011